Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνα δραχ. 55. Τρίμηνα δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50, Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩΙ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Παρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 4ος | Ἀθῆναι, 23 Ἀπριλίου 1938 | Ἔτος 60ον.—Ἀριθ. 21

◎ ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ ◎

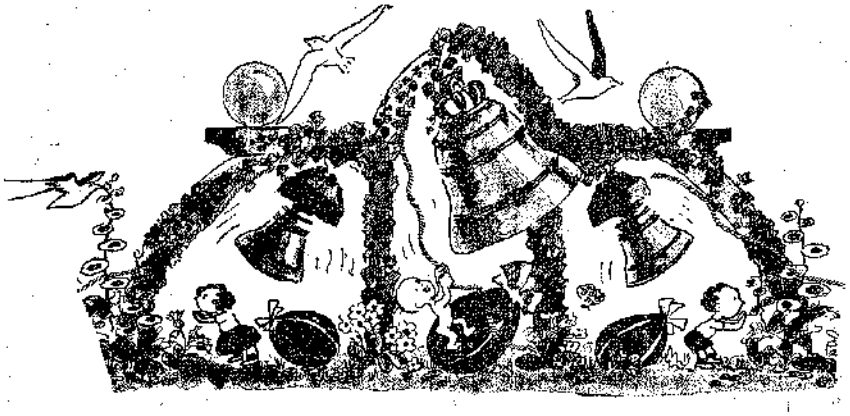

«Τὸ φαιδρὸν τῆς Ἀναστάσεως κήρυγμα...»

ΤΟΜ ΣΩΓΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

—Ἔτσι ἦταν. Μὰ ἐγὼ τέτοιος κουτούλιακας ποὺ εἶμαι δὲν τὸ πρόσεξα. Σωθήκαμε!.. Μά, ποιὸν νὰ δείχνῃ ἄραγε;

Τὸ οὐρλιασμα σταμάτησε. Ὁ Τὸμ τέντωσε τ' αὐτιά του.

— Σσσούτ, τί εἶναι τοῦτο; μουρμούρισε. Σὰν νὰ γρυλλίζῃ γουρούνι.

— Μπᾶ, αὐτὸ εἶναι ροχαλητό.

— Δίκιο ἔχεις· μὰ ἀπὸ ποῦ νὰ ἔρχεται;

— Μοῦ φαίνεται σὰν νἄρχεται ἀπὸ τὴν ἄλλην ἄκρη. Ἔτσι ἀκούγεται τοὐλάχιστον. Καμμιὰ φορὰ ἔρχεται ὁ πατέρας μου καὶ κοιμᾶται ἐδῶ πέρα, μὰ ἐκεῖνος, μάτια μου, ὅταν ροχαλίζει ξυπνάει καὶ πεθαμμένον. Ὅπως κι' ἂν εἶναι μοῦ φαίνεται πῶς ἐδῶ δὲν ἔρχεται πιά.

Ἡ περιέργεια κυρίευσε πάλι τὶς ψυχὲς τῶν παιδιῶν.

— Χώκ, ἂν τραβήξω ἐγὼ μπροστά, ἔρχεσαι ἐσὺ ἀπὸ πίσω μου;

— Χμ, καὶ τόσο πολὺ δὲν μοῦ γουστάρει. Κι' ἂν τύχῃ κι' εἶναι ὁ Ἰνδιάνος, ὁ Τζόε;

Ὁ Τὸμ ἀνατρίχιασε σ' αὐτὴ τὴ σκέψη. Ὕστερα ὅμως ἄρχισε πάλι νὰ τοὺς κυριεύῃ ἡ περιέργεια καὶ συμφώνησαν νὰ ἐξετάσουν τὸ πρᾶγμα ἀλλὰ νὰ τὸ βάλουν εὐθὺς στὰ πόδια ἂν τύχῃ καὶ σταματοῦσε τὸ ροχαλητό. Ἔτσι προχώρησαν περπατώντας μὲ τὶς μύτες τῶν ποδιῶν, ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον. Ὅταν βρίσκονταν πέντε βήματα μακρυὰ ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ ροχάλιζε, ὁ Τὸμ ἐπάτησε κάποιο ξερόκλαδο ποὺ ἔσπασε κάνοντας κρότο. Ὁ ἄνθρωπος τότε ἀναστέναξε καὶ γύρισε ἀπὸ τ' ἄλλο πλευρό, ἔτσι ὥστε τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ἔπεσε ἐπάνω στὸ πρόσωπό του. Ἦταν ὁ Μοὺφ Πόττερ. Οἱ καρδιὲς τῶν δύο παιδιῶν εἶχαν πάψει νὰ κτυποῦν τὴ στιγμὴ ποὺ εἶχε κουνηθεῖ ὁ ἄνθρωπος, τώρα πιὰ ὅμως τοὺς εἶχε ἐξαφανιστεῖ κάθε τους φόβος. Ἔφυγαν πάλι σιγά-σιγά, πέρασαν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν μισογκρεμισμένη μάντρα καὶ στάθηκαν ἀπέξω γιὰ ν' ἀποχαιρετισθοῦν. Τότε ἀκούστηκε καὶ πάλι ἐκεῖνο τὸ μακρόσυρτο, παραπονεμένο οὐρλιασμα—μέσα στὴ σιγαλιὰ τῆς νύχτας. Τὰ παιδιὰ γύρισαν τὸ κεφάλι τους καὶ εἶδαν τὸ ξένο σκυλὶ νὰ στέκεται λίγα βήματα μακρύτερα ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου κοιμόταν ὁ Πόττερ. Τὸ κεφάλι του τὸ εἶχε γυρισμένο κατὰ τὸ μέρος του καὶ ὅταν οὐρλιαζε τὸ σήκωνε ψηλά, στὸν οὐρανό.

—Ὦ Θέ μου, αὐτὸν δείχνει! φώναξαν καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ μὲ μιὰ φωνή.

—Ὤχ, καϋμένε Τόμ, ἔκανε ὕστερα ὁ Χώκ. Μοῦ εἶπαν πῶς στοῦ Τζόνυ Μίλλερ τὸ σπίτι, τώρα καὶ περισσότερο ἀπὸ ἕνα μῆνα εἶχε ἔρθει κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἕνας σκύλος καὶ οὐρλιαζε, καὶ τὸ ἴδιο βράδυ εἶχε ἀκουστεῖ μιὰ κουκουβάγια νὰ κρώζῃ πάνω στὰ κεραμίδια τους, καὶ ὅμως ὥς τὴν ὥρα κανεῖς τους δὲν πέθανε.

— Τὸ ξέρω, μ' αὐτὸ δὲν σημαίνει τίποτε. Μήπως τὸ ἴδιο βράδυ δὲν ἔπεσε ἡ Γκραίης Μίλλερ μὲς στὸ τζάκι καὶ κάηκε φρικτά;

— Ναί, μὰ δὲν πέθανε ἀπ' αὐτό. Καὶ μάλιστα τώρα εἶναι καλύτερα.

—Γιὰ περίμενε καὶ θὰ ἰδῇς. Ἐγὼ σοῦ λέω πῶς εἶναι ξεγραμμένη κι' αὐτὴ καὶ ὁ Μοὺφ Πόττερ. Ἔτσι λὲν οἱ μαῦροι, κι' αὐτοί, ξέρουν, Χώκ.

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ χωρίστηκαν, πολὺ συλλογισμένοι καὶ οἱ δύο.

Ὅταν ὁ Τὸμ ἐμπῆκε ἀπὸ τὸ παράθυρο στὴν κάμαρά του, ἡ νύχτα εἶχε σχεδὸν περάσει. Γδύθηκε μὲ τὶς μεγαλύτερες προφυλάξεις κι' ἀποκοιμήθηκε ἀμέσως, κατενθουσιασμένος γιατὶ κανεὶς δὲν εἶχε πάρει εἴδηση τὴν νυκτερινή του ἐκδρομή. Δὲν ἐπρόσεξε ὅτι ὁ Σὶδ ποὺ ροχάλιζε

φρόνιμα-φρόνιμα ἦταν ξύπνιος—καὶ μάλιστα πῶς ἦταν ξύπνιος τώρα καὶ μία ὥρα.

Ὅταν ὁ Τὸμ ἄνοιξε τὸ πρωΐ τὰ μάτια του, ὁ Σὶδ εἶχε ντυθεῖ καὶ κατεβεῖ. Ἡ ἡμέρα φαινόταν ἀρκετὰ προχωρημένη καὶ γενικὰ ὅλα ἔδειχναν πῶς ἦταν ἀργά. Γιατὶ ἄραγε δὲν τὸν εἶχαν φωνάξει; Γιατὶ δὲν τὸν εἶχαν τραβήξει ἀπὸ τὰ ποδάρια, ὅπως κάθε πρωΐ; Οἱ σκέψεις αὐτὲς τὸν γέμισαν μὲ κακὰ προαισθήματα.

Μέσα σὲ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας βρισκόταν ντυμένος καὶ κατέβαινε τὴ σκάλα, ἀγουροξυπνημένος καὶ νοιώθοντας μιὰ κούραση νὰ βαραίνῃ ὅλο του τὸ κορμί. Ἡ οἰκογένεια καθόταν ἀκόμη γύρω στὸ τραπέζι μὰ τὰ φλυτζάνια ἦταν ἄδεια. Κανεὶς δὲν τὸν μάλλωσε μὲ τὸ καλημέρισμα· μόνο ἡ παγερὴ σιωπὴ ποὺ τὸν ὑποδέχθηκε καὶ ἡ προσπάθεια ὅλων νὰ κοιτάξουν ἀλλοῦ τὴν ὥρα ποὺ αὐτὸς ἔμπαινε στὸ δωμάτιο, ἔκαναν τὴν καρδιὰ τοῦ ἐνόχου νὰ παγώσῃ. Κάθησε στὸ τραπέζι καὶ δοκίμασε νὰ κάνῃ τὸν ξένοιαστο, ἀλλὰ χαμένος κόπος. Κανεὶς δὲν τοῦ μίλησε, κανεὶς δὲν τοῦ χαμογέλασε. Τότε ἔκλεισε κι' αὐτὸς τὸ στόμα του καὶ βυθίστηκε σὲ μαύρη ἀπελπισία. Ἄμα ἤπιε τὸ γάλα του ἡ θεία του τὸν πῆρε κατὰ μέρος. Ὁ Τὸμ ἐπιτέλους ἀνέπνευσε μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς θὰ τὸν ἔδερναν καὶ θὰ κανονιζόταν ἔτσι ὁριστικὰ τὸ ζήτημα. Μὰ ἔγινε ἀλλοιώτικα ἀπ' ὅ,τι ἐλπίζε. Ἡ θεία του ἄρχισε νὰ κλαίῃ πικρὰ καὶ τὸν ρώτησε πῶς τοῦ ἔκανε καρδιὰ νὰ τῆς προξενῇ τόση λύπη καὶ νὰ τῆς σπαράζῃ τὴν ψυχή της καὶ ὅτι ἐπιτέλους ἂς ἐξακολουθήσῃ νὰ τῆς φέρεται ἔτσι γιὰ νὰ πάῃ κι' αὐτὸς χαμένος καὶ νὰ φέρῃ τ' ἄσπρα της μαλλιὰ στὸν τάφο, μιὰ καὶ δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ διορθωθῇ καὶ νὰ γίνῃ καλὸς ἄνθρωπος.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἦταν γιὰ τὸν Τὸμ χειρότερα ἀπὸ χίλιες βουρδουλιὲς καὶ ἡ καρδιὰ τοῦ Τὸμ τὸν πονοῦσε τώρα ἀκόμη περισσότερο ἀπὸ τὸ κορμί του. Ἔκλαψε πικρά, ὁρκίστηκε πῶς θὰ διορθωθῇ, ζήτησε συγχώρηση καὶ τέλος πῆρε ἄφεση ἁμαρτιῶν, μὰ ἔνοιωθε ὅτι ἡ συγγνώμη ποὺ εἶχε λάβει δὲν ἦταν ἀπόλυτη καὶ πολὺ λίγη ἐμπιστοσύνη εἶχαν πιὰ στὶς ὑποσχέσεις του.

Βγῆκε ἀπὸ τὴν κάμαρα τόσο ταπεινωμένος, ὥστε οὔτε κὰν γιὰ τὸν Σίδ, τὸν προδότη δὲν ἔνοιωθε ἐκδικητικὲς διαθέσεις κι' ἔτσι ἡ τρομαγμένη φευγάλα τοῦ ἀδελφοῦ του ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα ἦταν ὁλότελα περιττή. Τράβηξε μὲ κόπο ὡς τὸ σχολεῖο, ἄκεφος καὶ σκουντούφλης καὶ ἐκεῖ ἔφαγε τῆς χρονιᾶς του μαζὶ μὲ τὸν Τζὸε Χάρπερ, γιὰ τὸ κανόνι ποὺ τὸ εἶχαν ρίξει στὸ σχολεῖο τὸ περασμένο ἀπόγευμα. Ὡστόσο ὅμως ὑπέφερε τὴν τιμωρία μὲ τὸ ὕφος ἀνθρώπου ποὺ ἔχει γνωρίσει πολὺ μεγαλύτερον πόνο καὶ γι' αὐτὸ ἔχει γίνει πιὰ ἀναίσθητος σὲ τέτοια μακροπράγματα. Ὕστερα κάθησε στὸ θρανίο του, ἀκούμπησε τοὺς ἀγκῶνες ὄρθιους καὶ ἐστήριξε τὸ κεφάλι του στὰ χέρια του καὶ κοίταζε τὸν τοῖχο μὲ τὸ ἀπολιθωμένο βλέμμα τοῦ ἀπελπισμένου ἀνθρώπου ποὺ ἔφθασε πιὰ στὸ κορύφωμα τῆς ἀπελπισίας καὶ δὲν μπορεῖ νὰ προχωρήσῃ πάρα πέρα. Ἔξαφνα ἔνοιωσε πῶς ὁ ἀγκώνας του ἀκουμποῦσε σὲ κάτι σκληρό. Ἄλλαξε θέση βαρυεστισμένος καὶ βαρύθυμα σήκωσε ἐκεῖνο τὸ σκληρὸ πρᾶγμα μὲ τὸ χέρι του νὰ ἰδῇ τί ἦταν. Βρισκόταν τυλιγμένο σ' ἕνα χαρτί. Τὸ ξετύλιξε κι' ἕνας μακρόσυρτος ἀναστεναγμὸς βγῆκε ἀπὸ τὰ φυλλοκάρδια του — ἦταν τὸ μπρούντζινο κουμπὶ τῆς τσιμπίδας.

Ἡ τελευταία αὐτὴ σταγόνα ἔκανε τὸ ποτήρι τῆς πίκρας του νὰ ξεχειλίσῃ πιά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Κατὰ τὸ μεσημέρι ἡ φοβερὴ εἴδηση διαδόθηκε στὸ χωριὸ καὶ τὸ ἀναστάτωσε ἀπὸ ἄκρη σὲ ἄκρη. Μᾶλο ποὺ ὁ τηλέγραφος δὲν εἶχε ἐφευρεθεῖ ἀκόμη ἡ εἴδηση πέταξε ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, ἀπὸ ἄνθρωπο σὲ ἄνθρωπο, ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι μὲ ταχύτητα πραγματικὰ τηλεγραφική. Φυσικὰ ὁ δάσκαλος δὲν ἔκανε ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα μάθημα στὰ παιδιά—ὁλόκληρο τὸ χωριὸ θὰ ἔκανε σχόλια καὶ κρίσεις ἂν ἄνοιγε τὸ σχολεῖο. Κοντὰ στὸν σκοτωμένο εἶχαν βρεῖ ἕνα ματωμένο μαχαίρι καὶ κάποιος εἶπε πῶς ἦταν τοῦ Μοὺφ Πότ̀τερ. Ἔλεγαν ἀκόμη πῶς κάποιος νοικοκύρης ποὺ γύριζε ἀργὰ στὸ σπίτι του ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἶχε συναντήσει τὸν Πότ̀τερ ποὺ πλενόταν σ' ἕνα αὐλάκι κατὰ τὶς μία ἢ δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα καὶ μόλις ὁ Πότ̀τερ εἶδε πῶς τὸν πῆραν εἴδηση τὸ ἔβαλε στὰ πόδια. Ὅλα αὐτὰ βέβαια ἦταν πολὺ ὕποπτα καὶ μάλιστα τὸ πλύσιμο ποὺ δὲν συμβιβαζόταν ὁλότελα μὲ τὶς συνήθειες τοῦ Πότ̀τερ. Ὁλόκληρο τὸ χωριὸ ἔψαχνε τώρα νὰ βρῇ τὸν «δολοφόνο» — ὁ κόσμος δὲν ἀργεῖ νὰ σχηματίσῃ μιὰ πεποίθηση καὶ νὰ βγάλῃ τὴν ἀπόφασή του — μὰ ἐκεῖνος δὲν βρισκόταν πουθενά. Ἔστειλαν καβαλλάρηδες νὰ πιάσουν ὅλους τοὺς δρόμους καὶ ὁ ἐνωμοτάρχης εἶχε τὴν ἀκλόνητη πεποίθηση πῶς θὰ τὸν τσάκωναν πρὶν νὰ νυχτώσῃ.

Ὁλόκληρο τὸ χωριὸ μετανάστευσε σὺν γυναικὶ καὶ τέκνοις στὸ νεκροταφεῖο. Ὁ Τὸμ ἔβαλε δύναμη κι' ἐνώθηκε κι' αὐτὸς μὲ τὴν λιτανεία. Ὄχι γιατὶ δὲν θὰ προτιμοῦσε νὰ πάῃ καλύτερα ὁπουδήποτε ἀλλοῦ παρὰ ἐκεῖ, μὰ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος ἔνοιωθε μιὰ ἀκατανίκητη ἕλξη νὰ τὸν τραβᾷ πρὸς αὐτὸ τὸ μέρος. Ὅταν ἔφθασε στὸν τόπο ἐκεῖνο τὸν φρικτὸ χώθηκε ἀνάμεσα στὸ πλῆθος καὶ βρέθηκε μπροστά-μπροστά. Τοῦ φάνηκε πῶς εἶχε περάσει ἕνας ὁλόκληρος αἰώνας ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε ἰδῇ αὐτὸ τὸ φρικαλέο θέαμα.

Κάποιος τὸν τσίμπησε στὸ χέρι. Γύρισε καὶ τὰ μάτια του συνάντησαν τὴ ματιὰ τοῦ Χώκλμπερυ. Εὐθὺς κι' οἱ δυό τους κοίταξαν κατὰ τὴν ἀντίθετη διεύθυνση ἀπὸ φόβο μήπως εἶχε κανεὶς προσέξει τὴ ματιὰ ποὺ ἄλλαξαν μεταξύ τους. Μὰ ὅλοι κουβεντιάζαν καὶ μουρμούριζαν ἀνάκατα καὶ ἦταν καταταραγμένοι.

— Τὸν καϋμένον, τί τοῦ ἔμελλε!

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

ΓΙΑ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

Ἕνα βράδυ ὁ Νασρεδὶν Χότζας μπαίνοντας στὸ σπίτι του εἶπε τῆς Χότζαινας.

—Γυναῖκα, νὰ μοῦ ξεχωρίσῃς δυὸ τρεῖς ἀλλαξιὲς ἀσπρόρρουχα νὰ τὰ βάλῃς στὸ σάκκο μου μὲ τὰ ἄλλα χρειαζούμενα, γιατὶ αὔριο θὰ πάω ταξεῖδι καὶ θὰ λείψω δυὸ βδομάδες.

Ἐκείνη ἀκούοντάς τον ἔβαλε τὰ κλάμματα.

— Μπᾶ σὲ καλό σου, δὲν μοῦ λὲς τί ἔχεις καὶ κλαῖς;

— Νά, κλαίω γιὰ θὰ μοῦ φύγῃς τόσες ἡμέρες.

— Καλά, σκούπισε τὰ δάκρυά σου καὶ κάνε αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ εἰπῶ. Γύρισε καὶ κοίτα τὸν τοῖχο.

Ὅταν ἔκανε τὸ θέλημά του, τὴν ρώτησε:

— Μὲ βλέπεις ἐμένα τώρα;

—Ὄχι, ἄμ' πῶς νὰ σὲ ἰδῶ, Χότζα μου, ποὺ καθὼς ἤθελες, κοιτάζω τὸν τοῖχο, μόνο ἂν εἶχα μάτια καὶ πίσω μου θὰ μποροῦσα τὴν ἴδια στιγμὴ νὰ βλέπω καὶ σένα.

—Ἔ! σὰν δὲν μὲ βλέπεις ποὺ εἶμαι τόσο κοντά σου γιατὶ κοιτᾶς ἀλλοῦ κι' ὅταν θὰ λείπω νὰ θαρρῇς πῶς βρίσκουμαι κάπου ἐδῶ καὶ νὰ παρηγορίεσαι. Ἀκόμη, στὴν προσευχή σου νὰ δοξάζῃς τὸν Ἀλλὰχ ποὺ δὲν σοῦβαλε μάτια καὶ πίσω στὸ κεφάλι σου, γιατὶ ἂν τὰ εἶχες, τότε πιὰ θὰ καταλάβαινες τὴ μοναξιά σου.

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΧΕΦ.

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΑΣΧΑ, ΚΥΡΙΟΥ ΠΑΣΧΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΟΣΕΣ ἀναμνήσεις φέρνει τὸ Πάσχα, ὄχι μόνο στοὺς ἡλικιωμένους σὰν καὶ μένα, ἀλλὰ καὶ στοὺς νέους, ἀκόμα καὶ στὰ παιδιά! Εἶναι, βλέπετε, ἡ μεγαλύτερη γιορτὴ τοῦ χρόνου, καὶ μᾶς μένει βαθιὰ ἐντυπωμένο ὅ,τι βλέπουμε, ἀκοῦμε καὶ κάνουμε σ' αὐτήν, ἀπὸ τὴν τελετὴ τῆς Ἀνάστασης τὴ λειτουργία καὶ τὸν ἑσπερινὸ στὴν ἐκκλησιά, *ὡς τὸ ψήσιμο τοῦ ἀρνιοῦ* στὴν αὐλὴ καὶ τοὺς χαρμόσυνους πυροβολισμοὺς ποὺ τὸ συνοδεύουν. Οἱ παιδικὲς ἀναμνήσεις εἶναι, φυσικά, οἱ ζωηρότερες. Κι' ἐγὼ τώρα θυμοῦμαι πῶς γιόρταζα τὸ Πάσχα ὅταν ἤμουν παιδὶ στὴν πατρίδα μου.

Πρέπει νὰ ξέρετε πῶς στὴ Ζάκυνθο οἱ ἐκκλησιαστικὲς τελετὲς εἶναι περίφημες, καὶ πῶς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἐπικρατοῦσαν πολλὲς ὧραιες ἢ περίεργες συνήθειες, ποὺ ἄλλες διατηροῦνται ἀκόμα κι' ἄλλες καταργήθηκαν. Παραδείγματος χάρι, οἱ πένθιμες καμπάνες τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος ἐχήρευαν, δηλαδὴ σώπαιναν, ἀπὸ τὰ πρωΐ τῆς Μεγάλης Πέμπτης πού, τελευταία φορά, σήμαιναν γιὰ τὴ λειτουργία. Καὶ δὲν ξαναχτυποῦσαν, παρὰ τὸ πρωΐ τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, στὴν Πρώτη λεγόμενη Ἀγάσταση, τὸ «Ἀνάστα ὁ Θεός». Ἀλλὰ πῶς; Ὅλες μαζί, ἀπ' ὅλα τὰ καμπαναρειὰ τῆς χώρας, μεγάλα καὶ μικρά. Καμπάνες βαρειές, ἠχηρές, πολύβουες· καμπάνες μικρές, γλυκειές, μελωδικὲς σὰν κελάδημα καὶ σὰν τραγούδι. Αὐτὴ ἡ γενικὴ κωδωνοκρουσία, ἡ τρελλὴ ἀπὸ χαρά, μὲ ξυπνοῦσε. Ἡ μητέρα μου μοῦ ἔφερνε στὸ κρεββατάκι μου νὰ δαγκάσω ἕνα σίδερο—συνήθως ἕν' ἀπὸ τὰ κλειδιά της—«γιὰ τὸ καλό». Καὶ γιὰ πολλὴ ὥρα ἄκουα χαρούμενος, ἐκστατικός, ἐκείνη τὴ χαρμόσυνη κοσμοχαλασιὰ ποὺ διαλαλοῦσε τὸ ἐρχόμενο Πάσχα: —τὶς καμπάνες, τὶς πιστολιὲς ποὺ τὶς συνόδευαν, τὰ οὐρλιάσματα τῶν φοβισμένων σκύλων καὶ τοὺς κρότους τῶν πήλινων κανατιῶν—ἄλλη συνήθεια αὐτὴ «γιὰ τὸ καλό»—ποὺ τὰ ἔριχναν, γιὰ νὰ σπάσουν, ἀπὸ τὰ παράθυρα στοὺς δρόμους ἢ στὶς αὐλές· Μ' ἕνα λόγο «γινόταν τὸ Ἀνάστα ὁ Θεός».

Ἔπειτα ἡσυχία. Ἡ ἡμέρα τοῦ Σαββάτου περνοῦσε μὲ τὶς ἑτοιμασίες γιὰ τὴ μεγάλη γιορτή—ψώνια, συγυρίσματα, πρόβες καινούργιων ρούχων καὶ τὰ ρέστα. Καὶ τὴ νύχτα ἐπίσης ἡσυχία. Νωρὶς πλαγιάζαμε γιὰ νὰ ξυπνήσουμε νωρίς. Τότε ἀκόμα δὲν ἐκάναμε τὴν Ἀνάσταση τὰ μεσάνυχτα, ἀλλὰ τὸ πρωΐ τῆς Κυριακῆς. Ντυνόμαστε μὲ τὰ λαμπριάτικά μας, παίρναμε τὰ κεριά μας, πηγαίναμε στὴν ἐκκλησιὰ τῆς γειτονιᾶς μας τὴ δαφνοστόλιστη, τἀνάβαμε ἀπ' τὴ λαμπάδα τοῦ παπᾶ μὲ τὸ «Δεῦτε λάβετε φῶς», βγαίναμε μὲ πομπὴ στὸ πλάτωμα, ἀκούγαμε τὸ πρῶτο Χριστὸς Ἀνέστη—ἔ, καὶ τοῦ χρόνου!—γυρίζαμε στὴν ἐκκλησιὰ κι' ἀκούγαμε τὴ λειτουργία. Ἦταν μιὰ λειτουργία τόσο διαφορετικὴ ἀπὸ τὶς ἄλλες! Ὕστερ' ἀπὸ τὸ «Εὐλογημένη ἡ βασιλεία», παπᾶς καὶ ψαλτάδες ἔλεγαν τὸ Χριστὸς Ἀνέστη εἴκοσι φορές! Ἔπειτα ὁ παπᾶς, μὲ τὴ λαμπάδα στὸ χέρι καὶ τὸ Εὐαγγέλιο στὸ στῆθος, ἔβγαινε στὴν Ὡραία Πύλη, κι' ὅλοι οἱ «μεγάλοι» πλησίαζαν μὲ τὴ σειρά τους, ἀσπάζουνταν τὸ Εὐαγγέλιο καὶ φιλιούνταν μὲ τὸν παπά, δηλαδὴ «ἔκαναν Χριστὸς Ἀνέστη». Καὶ θυμοῦμαι ἀκόμα τὴ συγκίνησή μου τὴν πρώτη φορά, πού, ἀρκετὰ πιὰ μεγάλος γιὰ νἀξιωθῶ κι' ἐγὼ αὐτὴ τὴν τιμή, ἐπλησίασα δειλά-δειλὰ κι' ἐγὼ κι' ἄγγιξα μὲ τὰ χείλη μου τὰ ἱερὰ ἐκεῖνα ἄσπρα γένεια...

Ἔπειτα τὸ Εὐαγγέλιο. Σ' αὐτὸ γινόταν κάτι ἔκτακτο: Μικροὶ καὶ μεγάλοι, εἴχαμε στὸ χέρι ἀπὸ ἕνα κουδούνι. Κι' ὕστερα ἀπὸ κάθε περίοδο τοῦ Εὐαγγελίου — «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος, καὶ ὁ λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸς ἦν ὁ λόγος—ντὶν-ντὶν-ντὶν! χτυποῦσαμε τὰ κουδούνια μας, χτυποῦσαμε τὰ στασίδια, χτυποῦσε καὶ τὸ καμπαναρειὸ τῆς ἐκκλησιᾶς: ντάν-ντάν-ντάν! Ἦταν πάλι ἕνας χαρμόσυνος θόρυβος, μιὰ ἐκδήλωση χαρᾶς καὶ θριάμβου γιὰ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Μοῦ ἄρεσε τόσο, ποὺ παρακαλοῦσα νὰ μὴν τελειώσῃ ποτε ἐκεῖνο τὸ Εὐαγγέλιο... Τελείωνε ὅμως, τελείωνε κι' ἡ λειτουργία, καὶ γυρίζαμε στὰ σπίτια μας. Ἀλλὰ δὲν τελείωνε κι' ἡ μεγάλη ἡμέρα. Ὡς τὸ βράδυ εἴχαμε κι' ἄλλα ὡραία, πολλά. Κι' αὐτὰ θὰ σᾶς τὰ πῶ στὸ ἐρχόμενο.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ — Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ε'

Κι' ὁ Κωστάκης ἀπομακρύνθηκε σκεπτικός. Μὲ τί τρόπο θὰ ἔκανε τὶς τεράστιες σαπουνόφουσκες ποὺ ὑποσχέθηκε; Ἂν ἔλεγε τρεῖς φορὲς μεγαλύτερες ἀπὸ τῆς Ἄννας, πέντε, δέκα, καλά, μὰ ἑκατὸ φορές; Σὰ δύσκολο...

Ὁ Κωστάκης εἶχε φαντασία, μὰ στὴν περίσταση αὐτή, εἶχε καὶ τύχη. Φαντασία λοιπὸν καὶ τύχη τὸν βοήθησαν νὰ τὰ καταφέρῃ. Καὶ νὰ πῶς: Στὴν αὐλή, ὅπου ἦταν καὶ τὸ πλυσταρειό, ἡ κυρὰ-Μαριγώ, ἡ πλύστρα τοῦ σπιτιοῦ, ἔκανε μπουγάδα. Τὴν εἶχε τελειώσει, καὶ κάθε τόσο ἔπαιρνε ἀπὸ ἕνα πανέρι πλυμένα ροῦχα κι' ἀνέβαινε στὴν ταρατσούλα νὰ τ' ἁπλώσῃ. Δίπλα στὴ σκάφη της, ἦταν ἕνα μαστέλο γεμᾶτο ἀφρισμένη σαπουνάδα. Κι' ἀπέξω στὸ δρομάκο ἀκουμπισμένο σ' ἕνα τοῖχο, ὄρθιο ἦταν ἕνα χάλκινο ὄργανο, ἕνα «σαξόφωνο», ποὺ τὸ εἶχε ἀφήσει ἐκεῖ ἕνας πλανόδιος μουζικάντες, γιὰ νὰ τὸν κεράσουν οἱ φίλοι του στὴ γειτονικὴ ταβέρνα.

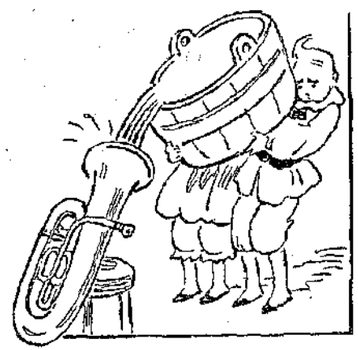

Ἄμα εἶδε ὁ Κωστάκης τὸ μαστέλο μὲ τὴ σαπουνάδα καὶ τὸ ξεχασμένο σαξόφωνο, τοῦ ἦρθε ἡ ἔμπνευση: Μ' αὐτὰ ἡ δουλειά του γινόταν. Φύλαξε λοιπὸν μιὰ στιγμὴ ποὺ ἡ κυρὰ-Μαριγὼ ἦταν στὴν ταρατσούλα, καὶ φώναξε τῆς ξαδέρφης του:

—Ἄννα! Ἄννα! κατέβα γρήγορα νὰ μὲ βοηθήσῃς. Κάτι θέλω νὰ κάμω καὶ δὲν μπορῶ μόνος μου.

Ἡ Ἄννα κατέβηκε πρόθυμα. Καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ μαζὶ σήκωσαν τὸ μαστέλο καὶ ἔχυναν τὴ σαπουνάδα μέσα στὸ σαξόφωνο. Ὁ μουζικάντες δὲν τὸ πῆρε εἴδηση.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΖΩΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

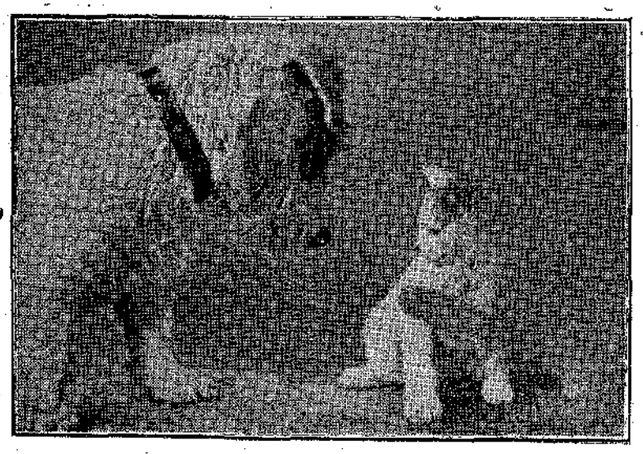

Ἡ Ψιψίνα κι' ὁ Ἀζόρ εἶναι πολὺ καλοὶ φίλοι.

ΜΑΝΝΑ ΚΑΙ ΨΥΧΟΜΑΝΝΑ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

Τὸ καϋμένο τὸ Μαυροῦλι εἶχε μείνει ἀποσβολωμένο. Ἀλήθεια λοιπὸν δὲν εἶχε πιὰ μητέρα; Θὰ μποροῦσε νὰ πηγαίνῃ ὅπου τοῦ ἀρέσει καὶ νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει χωρὶς νὰ μπορῇ κανεὶς νὰ τὸ μαλώσῃ; Ἀλλὰ πάλι τὸ βράδυ ποιὸς θὰ τὸ σκέπαζε μὲ τὶς φτεροῦγες του γιὰ νὰ κοιμηθῇ γλυκὰ καὶ ποιὸς θὰ τοῦβρισκε καὶ θὰ τοῦ διάλεγε τὸ καλύτερο σκουλικάκι καὶ τὸ πιὸ χονδρὸ σκύβαλο; Καὶ πῶς θὰ μποροῦσε νὰ βρῇ τὸ φαΐ του μοναχό του, ποὺ ἦταν μικρὸ κι' ὅλα τὰ ἄλλα πουλιὰ θὰ τὸ τσιμποῦσαν; Ἤθελε νὰ ρωτήσῃ κάποιον πιὸ μεγάλο ποὺ νὰ μποροῦσε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ. Τὴν μητέρα του τὴν ἴδια δὲν μποροῦσε νὰ ρωτήσῃ, δὲν τοῦ ἔκανε καρδιά. Νὰ ρωτοῦσε πάλι καμμιὰ ἄλλη κότα; Ἀλλὰ ποῦ θὰ ἤξεραν ἐκεῖνες; Μονάχα ὁ κόκκορας, αὐτὸς θὰ ἤξερε καλά, ἀλλὰ αὐτὸν τὸν φοβόταν τὸ Μαυροῦλι. Ὅλες οἱ κότες τὸν εἶχανε γι' ἀφέντη στὴν αὐλὴ κι' ἡ Σκουφάτη ἔλεγε πάντα στὰ παιδιά της, πῶς ἔπρεπε νὰ τὸν σέβουνται καὶ νὰ τὸν φοβοῦνται. Κι' ἀλήθεια ἦταν τόσο φοβερός, μὲ τὰ μακρυά του νύχια, μὲ τὴ σουβλερή του μύτη καὶ τὸ μεγάλο του κόκκινο λειρί. Ἀλλοίμονο ἂν τολμοῦσε ἕνα πουλάκι νὰ πλησιάσῃ ἐκεῖ κοντὰ ποὺ ἔτρωγε. Μποροῦσε νὰ τὸ κάνῃ χίλια δυὸ κομμάτια. Τώρα ὅμως δὲν ἔτρωγε, ἀλλὰ περπατοῦσε ὑπερήφανος καὶ καμαρωτὸς κ' ἴσως φαινότανε καλὸς κι' ἄκουγε ὅ,τι ἤθελε νὰ τὸν ρωτήσῃ τὸ Μαυροῦλι. Κ' ἔπειτα ἤθελε τόσο, τόσο νὰ μάθῃ, ἂν ἡ Σκουφάτη ἦταν ἡ μητέρα του. Πλησίασε σιγὰ σιγὰ καὶ στάθηκε μπροστά του καὶ τὸν κοίταξε στὰ μάτια. Ὁ κόκκορας φούσκωσε τὸ λαιμό του καὶ τὸν κοίταξε αὐστηρά.

— Τί θέλεις, Μαυροῦλι; εἶπε.

— Θἄθελα κάτι νὰ ρωτήσω, ἀλλὰ θὰ σὲ παρακαλοῦσα νὰ μοῦ ἀπαντήσῃς, εἶπε τὸ πουλάκι δειλά. Μοῦ εἶπαν ὅτι ἡ Σκουφάτη δὲν εἶναι μητέρα μου. Εἶν' ἀληθινὸ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα;

Ὁ κόκκορας φούσκωσε τὸ λαιμό του περισσότερο, τὸ λειρί του ἔγεινε κατακόκκινο καὶ ἡ οὐρά του σηκώθηκε ψηλά.

— Τί ἀνοησίες εἶν' αὐτές ποὺ λές: ἔκανε μὲ δυνατὴ φωνή. Ποιὸς σοῦ εἶπε αὐτὲς τὶς κουταμάρες; Φύγε γρήγορα καὶ μὴν ξανακούσω τέτοιο λόγο ἀπὸ τὸ στόμα σου, γιατὶ θὰ τὴν ἔχῃς ἄσχημα μαζί μου.

Τὸ πουλάκι ἔφυγε κατατρομαγμένο, πηδώντας ἄτακτα ἐδῶ κ' ἐκεῖ, καὶ χώθηκε μὲς στὸ κοτέτσι, ποὺ βρέθηκε ἀνοιχτὸ μπροστά του.

—Κρρρ! ἔκανε μία φωνή.

Καὶ μιὰ κότα, ποὺ βρισκόταν στὴ γωνιά, τίναξε τρομαγμένη τὰ φτερά της. Ἤτανε γριά, πολὺ γριὰ κι' ὅλες σχεδὸν τὶς κότες τῆς αὐλῆς αὐτὴ τὶς εἶχε ἀναστήσει. Καὶ τώρα πιά, ποὺ εἶχε γεράσει καὶ δὲν μποροῦσε οὔτε νὰ ἴδῃ καλά, οὔτε νὰ περιπατήσῃ στὴν αὐλή, ζοῦσε ὅλη μέρα μέσα στὸ κοτέτσι. Ἡ κυρὰ Λένη δὲν τὴν ἔσφαζε γιατὶ τῆς εἶχε δουλέψει τόσα χρόνια καὶ τὴν ἄφηνε νὰ ζήσῃ ἥσυχη τὶς τελευταῖες της ἡμέρες.

— Τί ἔπαθες; εἶπε ὅταν εἶδε τὸ πουλί, ποὺ τρομαγμένο κρύφτηκε κοντά της.

—Ὁ κόκκορας μὲ κυνήγησε! ἔκανε τὸ Μαυροῦλι μὲ κομμένη φωνή.

— Καὶ γιατί; ἔκανε ἡ κότα. Τί τοῦ ἔκανες;

Τὸ πουλάκι ἔσκυψε τὸ κεφάλι του.

—Τὸν ρώτησα ἂν ἡ Σκουφάτη εἶν' ἡ μητέρα μου, ἔκανε σιγά, γιατὶ ὁ γάτος μοῦ εἶπε πὼς δὲν εἶναι. Ἄχ πές μου ἐσύ, ποὺ εἶσαι μεγάλη καὶ ξέρεις, ἔκανε μὲ πάθος, κοιτάζοντας τὴν κότα παρακλητικά. Εἶναι στ' ἀλήθεια μάννα μου ἡ Σκουφάτη ἢ δὲν γεννήθηκα ἀπ' ἐδῶ καὶ μ' ἔφεραν ἀπ' τὴν κυρὰ Στάθαινα ὅταν ἤμουν ἀκόμη αὐγουλάκι; Γιατὶ ἔτσι μοῦπε ὁ γάτος.

Ἡ γριὰ κότα κοίταξε τὸ πουλάκι μὲ τὰ μισοσβυσμένα μάτια της ποὺ εἶχαν δῆ τόσα καὶ τόσα.

— Μπορεῖ ὁ γάτος νὰ ἔχῃ δίκιο, εἶπε, γιατὶ ἐγὼ ζῶ μέσ' τὸ κοτέτσι καὶ δὲν ξέρω τί γίνεται ἀπ' ἔξω. Ἀλλά, ἀκόμη κι' ἂν σὲ πῆραν ἀπ' τὴν κυρὰ Στάθαινα, τί ἔχει αὐτὸ νὰ κάνῃ; Μήπως γι' αὐτὸ σὲ ἀγαπάει λιγώτερο ἡ Σκουφάτη; Μήπως δὲν σὲ πῆρε ὅταν ἀκόμη ἤσουν μιὰ ἄσπρη στρογγυλὴ μπαλίτσα καὶ σὲ σκέπασε μὲ τὶς φτεροῦγες της καὶ δὲν κουνήθηκε τρεῖς ἑβδομάδες ἀπὸ κοντά σου καὶ δὲν σηκώθηκε καλὰ-καλὰ οὔτε γιὰ νὰ πιῇ νερό; Κι' ἔδωσε στὴν μικρὴ ἄσπρη μπαλίτσα ζωὴ μὲ τὴν ἀγάπη καὶ τὴ ζεστασιά της καὶ τὴν ἔκανε μιὰ μέρα νὰ σπάσῃ καὶ νὰ βγῇ ἕνα ζωντανὸ πλάσμα ἀπὸ μέσα; Κι' ὅταν ἄνοιξες τὰ μάτια σου στὸ φῶς ποιὸν πρωταντίκρυσες μπροστά σου; Τὴ Σκουφάτη. Καὶ ποιὸς σοῦ ἔδωσε νὰ φᾶς τὸ πρῶτο σκυβαλάκι, καὶ ποιὸς σοῦ ἔσιαξε τὰ φτερά σου καὶ ποιὸς σὲ χάϊδεψε μ' ἀγάπη; Πάλι ἡ Σκουφάτη. Καὶ κάθε βράδυ ποιὸς σὲ σκεπάζει γιὰ νὰ κοιμηθῇς καὶ σὲ ποιανοῦ τὶς φτεροῦγες τρέχεις νὰ χωθῇς ὅταν πιάνῃ ἡ μπόρα ἢ ὅταν κανεὶς σὲ κυνηγήσῃ; Καὶ τὶς προάλλες, ὅταν πέρασε ἀπὸ πάνω τὸ γεράκι, ποιὰ ἔτρεχε φωνάζοντας ἀπελπισμένα γιὰ νὰ σὲ μαζέψῃ καὶ νὰ σὲ σκεπάσῃ μὴν σὲ φάῃ τἀγριοποῦλι; Ἡ Σκουφάτη δὲν ἦταν; Ἐκτὸς ἂν ἦταν καμμιὰ ἄλλη, ποὺ δὲν τὴν ξέρω ἐγώ. Κι' ἂν αὐτήν, ποὺ σοῦ ἔχει κάνει τόσα δὲν θέλεις νὰ ὀνομάσῃς μάννα, τότε ποιὰ θὰ ὀνομάσῃς;

Ὅσο μίλαγε ἡ γερόκοτα, τόσο ἔσκυβε τὸ κεφάλι του τὸ πουλάκι. Κι' ἄμα ἔπαψε ἡ κότα νὰ μιλάῃ τὸ σήκωσε καὶ τὴν κοίταξε καὶ δὲν τῆς εἶπε τίποτε, γιατὶ στὸ λαιμό του αἰσθανόταν ἕναν κόμπο ποῦ τὸ ἐμπόδιζε νὰ μιλήσῃ. Στὰ μάτια του ἦταν ζωγραφισμένο ὅ,τι ἔνοιωθε μέσ' στὴν καρδιά.

Ἀπ' ἔξω ἀκούστηκε μιὰ κότα νὰ φωνάζῃ:

— Κακκκά, Μαυροῦλι μου, παιδάκι μου, ποῦ εἶσαι;

Τὸ πουλάκι τινάχτηκε σὰν νὰ ξύπνησε ἀπὸ κανένα βαθὺ ὕπνο. Ἔτρεξε μ' ὅλη τὴν γρηγοράδα τῶν ποδιῶν του στὴν μητέρα του καὶ χώθηκε στὴν ἀγκαλιά της.

—Ἄχ, πόσο χαίρομαι ποὺ σὲ ξαναβρῆκα, μαννούλα μου, πόσο χαίρομαι ποὺ σὲ ξαναβρῆκα!

Ἡ κότα, χάϊδεψε μ' ἀγάπη τὸ πουλάκι. Ἀλήθεια κι' αὐτὴ χαιρόταν ποὺ τὸ ξαναβρῆκε, ἂν κι' ἤξερε πὼς δὲν βρισκόταν τόσο μακρυά. Καὶ ποτέ της δὲν ἔμαθε πῶς κόντεψε νὰ χάσῃ τὸ παιδάκι της στ' ἀλήθεια.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARIA - PIA SORRENTINA

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

—Ὄχι μόνο ἐπιτρέπω, ἀλλὰ τὸ ἀπαιτῶ νὰ ἔρθῃ κι' αὐτὸς μαζί μας, εἶπε. Θὰ τηλεφωνήσω ἀμέσως καὶ στὴ δεσποινίδα Αὐντόφσχυ. Μπορεῖ νὰ θέλῃ νὰ ἔρθῃ καὶ ἐκείνη. Αὔριο εἶναι πρώτη Ὀκτωβρίου. Μπαίνουμε στὸ φθινόπωρο καὶ ἕνας ὡραῖος περίπατος ἀξίζει. Ἐσένα σοῦ ἀρέσει ἡ ἐξοχή;

— Ναί, ψιθύρισε ἡ Ἀνναμπέλλα, ποὺ δὲν καταλάβαινε τί σχέση εἶχε τὸ φθινόπωρο κι' ἡ ἐμορφιὰ τῆς ἐξοχῆς μὲ τὴ συνάντησή της μὲ τὸ μυστηριώδη ἄγνωστο.

— Λοιπόν, ἔκανε ὁ Καζιμίρ, παίρνοντας τώρα σοβαρὸ ὕφος, αὔριο στὶς τρισήμισυ νὰ βρισκόσαστε καὶ οἱ δύο σας στὴν εἴσοδο τοῦ πάρκου. Μὴν τύχῃ καὶ δὲν εἶσαι στὴν ὥρα σου, γιατὶ στὶς τέσσερις ἀκριβῶς πρέπει νὰ ἔχομε φτάσει στὴ Ρίβα Μαρίνα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'

Ὁ Κόστ βρισκόταν στὸ τιμόνι καὶ τὸ αὐτοκίνητο γλυστροῦσε ἀθόρυβα ἀνάμεσα στοὺς ἔρημους σχεδὸν δρόμους τῶν προαστείων. Ἡ Γκρέτα καὶ ἡ Ἀνναμπέλλα μισοναρκωμένες ἀπὸ τὴ μεσημεριανὴ ζέστη δὲν μιλοῦσαν καθόλου.

Καθισμένος κοντὰ στὸν Καζιμίρ ὁ Ριχάρδος κοίταζε τὸ δρόμο ποὺ ξετυλιγόταν μπροστά τους σὰν μιὰ ἀτελείωτη κορδέλλα.

Περάσαν τὰ πρῶτα σπίτια τῆς Ρίβα-Μαρίνα καὶ σὲ λίγο μπῆκαν μέσα στὴ δενδροστοιχία μὲ τὶς καστανιές. Ὁ Καζιμίρ σταμάτησε τὸ αὐτοκίνητο καὶ ἔκανε νόημα σὲ ὅλους νὰ κατέβουν. Συνέχισαν πεζῇ τὸ δρόμο τους γιὰ τὴν καλύβα τοῦ φύλακα, ποὺ σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες τοῦ γράμματος ἔπρεπε νὰ βρίσκεται στὸ βάθος τῆς δενδροστοιχίας.

Ἡ καλύβα αὐτὴ ἦταν μᾶλλον ἕνα μικρὸ ξύλινο σπιτάκι ποὺ χρησίμευε ἄλλοτε γιὰ κατοικία τοῦ δασοφύλακα. Τώρα ὅμως εἶχε ἀρχίσει νὰ ἐρειπώνεται καὶ μόλις καὶ μὲ τὴ βία θὰ μποροῦσε νὰ δώσῃ ἄσυλο σὲ ὥρα βροχῆς. Ἡ μικρὴ πόρτα ἦταν μισάνοιχτη. Ὁ Καζιμίρ τὴν ἔσπρωξε καὶ μπῆκε πρῶτος.

Ὁ Ριχάρδος, ἡ Γκρέτα καὶ ἡ Ἀνναμπέλλα τὸν ἀκολούθησαν. Βρέθηκαν σὲ ἕναν προθάλαμο χωρὶς παράθυρα. Ἀριστερὰ ἦταν μιὰ πόρτα καὶ ὁ Κόστ, ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ γοργὴ ματιὰ γύρω του, διευθύνθηκε πρὸς αὐτήν.

Ἡ πόρτα ἦταν κλειστὴ καὶ καθὼς εἶχε φουσκώσει ἀπὸ τὴν ὑγρασία τοῦ παρουσίασε στὴν ἀρχὴ κάποια ἀντίσταση. Μὰ μὲ λίγη προσπάθεια ὁ Καζιμίρ κατάφερε νὰ τὴν ἀνοίξῃ.

Ἡ δεύτερη κάμαρα ἦταν κι' αὐτὴ ἔρημη. Εἶχε ὅμως ἕνα παράθυρο, κατὰ τὸ μέρος τοῦ δάσους, ποὺ τὰ φύλλα του βρίσκονταν ὀρθάνοιχτα. Ἡ Γκρέτα κοίταξε τὸ ρολογάκι ποὺ φοροῦσε στὸ χέρι της καὶ εἶπε μὲ χαμηλὴ φωνή:

— Τέσσερις ἀκριβῶς.

Ὁ Ριχάρδος πρόσθεσε:

— Δὲν ἔχει ἔρθει κανεὶς ἀκόμη.

Ὡστόσο ὁ δημοσιογράφος, ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἄρχισε νὰ τριγυρίζῃ τὸ δωμάτιο ἐξετάζοντας τὰ λιγοστὰ ἔπιπλά του: Ἕνα παλιὸ τραπέζι, μαυρισμένο ἀπὸ τὴν πολυκαιρία καὶ δυὸ τρεῖς παλιοκαρέκλες καὶ ἄλλα τόσα σκαμνιά. Ἔξαφνα μιὰ μυρουδιὰ τσιγάρου τοῦ χτύπησε στὴ μύτη. Ἔσκυψε γιὰ νὰ ψάξῃ στὸ πάτωμα καὶ στὰ πόδια ἑνὸς σκαμνιοῦ διέκρινε ἕνα τσιγάρο μισοσβυσμένο.

—Ὡραία ἀπροσεξία! ἔκανε πατώντας το μὲ τὸ πόδι.

— Βεβαιότατα, μποροῦσε νὰ βάλῃ φωτιὰ σ' ὅλη τὴν καλύβα, πρόσθεσε ἡ Γκρέτα.

(Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Ὁ Κόστ διέκρινε ἕνα μισοσβυσμένο ἀποτσίγαρο.
(Σελ. 185, στ. γ')

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΑ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΣΤΟΝ ΔΙΑΓ. ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

(Ἴδε Ἀποτελέσματα στὸ προηγ. φύλλο)

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΕΙΩΝ

Ἡ ἱστορία ποὺ θὰ σᾶς διηγηθῶ ἔγινε ἐδῶ καὶ τέσσερα χρόνια. Μὰ τόσα κι' ἄλλα τόσα νὰ περάσουν, θὰ κρατᾷ πάντα τὴν ἴδια θέσή, νομίζω, στὴ θύμησή μου.

Ἤμουν τελειόφοιτη στὴν ἀστικὴ τοῦ χωριοῦ μου. Ἕνα σχολειὸ ἀπὸ καμμιὰ ἑκατοστὴ παιδιά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἑπτὰ ὡς ὀκτὼ ἀναλογοῦσαν στὴν τάξη μου.

Εἴχαμε πολλὰ προνόμια κεῖ μέσα ἐμεῖς «οἱ μεγάλες». Μὰ τὸ θαυμασιότερο ἀπ' ὅλα ἦταν πὼς ἀπὸ μᾶς θὰ ἔβγαιναν ἡ διευθύντρια καὶ οἱ δασκάλες τῆς «Ἑβδομάδας τοῦ Παιδιοῦ» (*).

Τὴν περιμέναμε μὲ λαχτάρα καὶ κάποιο καρδιοχτύπι τὴ μοναδικὴ ἐβκαιρία. «Ποιὰ ἀπὸ μᾶς ἄραγε θἄταν τυχερὴ στὸ δημοψήφισμα; Ποιὰ θὰ ἐρχόταν πρώτη;»

Ἀπ' τὴν ἀρχὴ τοῦ χρόνου ἐγὼ μοίραζα γλυκὰ καὶ ζωγραφιὲς στὰ μικρά, γιὰ νὰ μ' ἀγαπᾶνε. Καὶ δὲν πῆγαν χαμένα. Στὶς 22 τοῦ Ἀπρίλη τἀπόγευμα, ἀξέχασση μέρα, διαλέχτηκα — ὦ χαρά μου!—διευθύντρια.

Τὸ ἄλλο πρωὶ θἀναλάμβανα καθήκοντα.

Καθὼς τραβοῦσα, ἀπὸ συνήθεια, στὴν τάξη μου, μὲ σταματᾶ ἡ παιδονόμισσα:

—Ὁ κύριος εἶπε νὰ περάσετε στὸ Διευθυντήριο, μοῦ λέει.

Παράτησα τὴ σάκκα μου καί, φουσκωμένη σὰ διάνο; κατέβηκα στὴν αἴθουσα.

Κεῖ μέσα ἦταν σ' ἕνα κύκλο μαζεμένες ὅλες οἱ ἀληθινὲς δασκάλες, μαζὶ καὶ ὁ διευθυντής. Κάθουταν γύρω στὸ κρεβάτι σὰ νὰ περίμεναν κάποια παράσταση.— Καθῆστε, μοῦ λέει στὸν πληθυντικὸ ὁ διευθυντής.

Καὶ μοῦκανε θέση ἀνάμεσά τους.

Οἱ ἄλλες τράβηξαν τὶς καρέκλες τους στὸ δεύτερο πλάνο, καὶ μείναμε οἱ δυὸ «διευθυντές» στὸ κέντρο τοῦ κύκλου.

— Τί σκέπτεσθε νὰ κάνεκε τώρα; Πῶς θἀρχίσετε τὴ βασιλεία σας; μὲ ρώτησε πάντα στὸν πληθυντικό.

— Θὰ κάμω τηλεγράφημα τοῦ πρωθυπουργοῦ, ἀπάντησα ἀδίσταχτα. Ἔτσι εἶχα ἀκουστὰ ἀπ' ἄλλες χρονιές.

— Σωστά... Ὁρίστε μελάνι καὶ χαρτί. Συντάξτε τὸ τηλεγράφημα.

Νὰ συντάξω; κάπως δύσκολο... Ὡς τόσο οἱ δασκάλες μὲ κοιτοῦσαν ἀπ' τὴν ἄκρη τους μὲ ὑποκριτικὴ σοβαρότητα. Πῆρα τὴν πέννα ἡρωϊκά, ἔγραψα, ξεσβόσα καὶ παρουσίασα τοῦ διευθυντὴ ἕνα χαρτὶ ὅλο μουντζοῦρες.

—Ὥραία, λέει αὐτός. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε μονάχα νὰ ἐπιφέρω κάποιες τροποποιήσεις.

Ἔβγαλε τὸ μολύβι του κι' ἔγραψε ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος ἕνα καινούργιο τηλεγράφημα. Τὸ ὑπέγραψα, κι' ἔτσι τελειώσαμε ὅπως-ὅπως μ' αὐτὴ τὴν ἱστορία.

Οἱ περισσότερες στὴν τάξη μου εἶχαν γίνει δασκάλες. Ἄλλες στὰ ἑλληνικά, ἄλλες στὰ μαθηματικά. στὰ ἐργόχειρα κτλ. Μὰ ἐγὼ εἶχα τὴν ἐποπτεία πάνω σ' ὅλες. Σκεφτόμουνα μὲ λύπη πὼς κι' ἡ ἑβδομάδα αὐτὴ εἶχε ἑπτὰ μόνο μέρες κι' ἦταν τόσο ὡραῖο νὰ λαβαίνῃς σημειώματα ἀπ' τοὺς γονεῖς τῶν παιδιῶν, γονεῖς ἀληθινοὺς μὲ κότσους καὶ μουστάκια,—φαντάζουμαι τουλάχιστον —ὅπου νὰ σὲ λένε «κ. Διευθύντρια!» Ἕνας μάλισα μ' ἔγραψε καὶ «ἐλλόγιμος». Ναί, ναί, «Ἐλλόγιμος Δεσποινίς»! Κι' ἔπειτα οἱ ἔλεγχοι!

Αὐτὰ δὰ ἦταν κι' ἂν ἦταν.

Φιλοῦσα ἀπὸ συγκίνηση καὶ περηφάνεια καθὼς ἀπέθετα στὴν ἄκρη τῆς σελίδας ὁλόγραφο τὄνομά μου, κάτω ἀπ' τὴ λέξη «ἡ διευθύντρια».

Αὐτὸ ἐδῶ θἄταν τὸ ἀθάνατο μνημεῖο τῆς δόξας μου. Ἕνας ἔλεγχος ὅπως καὶ νἄχει εἶναι κάτι ποὺ μένει... Μάλισα ὅταν κλείνει ὡραίους βαθμοὺς γίνεται κειμήλιο. Τὸν περιφέρουν οἱ μητέρες μὲ συγκίνηση στὴ γειτονιά, τὸν καμαρώνουν οἱ πατέρες. Σ' αὐτοὺς καὶ γὼ ξεδίπλωνα τὴν καλλιγραφική μου τέχνη...

Μαζὶ μὲ τ' ἄλλο σημάδια τῆς ἐξουσίας ὁ κ. Διευθυντὴς μοῦ παρέδωσε καὶ τὸ βιβλίο τῆς ὕλης.

— Προσέχετε, μοῦπε, εἶναι πολὺ σπουδαῖο...

Καὶ γὼ δὲν τἄφηνα οὔτε στιγμὴ ἀπὸ κοντά μου. Μαζὶ τὸ κουβαλοῦσα στὴν παράδοση, μαζὶ στὸν κῆπο, στὴν τραπεζαρία, παντοῦ.

Τὸ βράδυ τὸπαιρνα μαζί μου.

Σὰν ἔφαπωνα μπροστὰ στὴ θερμάστρα γιὰ μελέτη καὶ τὰ βιβλία ἕνα γύρω σκόρπια στὸ χαλί, τὸ βιβλίο τῆς ὕλης θρόνιαζε δίπλα μου,στὴν περίφημη θέση. Ὁ Πίτης, τὸ γατάκι μου, ἐρχόταν χαδιάρικα νἄ στρωθῇ πάνω σὲ κάποιο βιβλίο. Μ' ἄλλοί του ἂν ἔκανε νὰ διαλέξῃ τοῦτο γιὰ κρεββάτι.

Ἔτσι πρωὶ καὶ βράδυ τὸ βιβλίο τῆς ὕλης ἔκαμνε τὸ ταξεῖδι σχολείου — σπιτιοῦ μέσα στὶς τρυφερὲς φροντίδες.

Παρ' ὅλ' αὐτὰ μιὰ μέρα ἐκεῖ ποὺ παρέδιδα «μαθηματικὰ» ἔρχονται καὶ μὲ φωνάζουν:

— Κατεβῆτε γρήγορα! ὁ κ. ἐπιθεωρητής.

Τσακίστηκα νὰ κατέβω.

Ὁ κ. ἐπιθεωρητὴς ἦναι ἕνα παιδὶ σὰν κι' ἐμένα. Φοροῦσε ματογυάλια κι' αὐτὸ φυσικὰ τοῦ πρόσθετε σοβαρότητα. Κάναμε μαζὶ τὸ γῦρο τοῦ σχολείου. Τοῦδειξα «τὰ παιδιά μου». Τοῦδωσα τὶς πληροφορίες ποὺ ζητοῦσε. Ἐμεινε πολὺ εὐχαριστημένος. Ξαναπεράσαμε στὸ διευθυντήριο.

Τ' αὐτιά μας ἔβγαζαν φωτιὲς ἀπ' τὴν ἀγωνία. Νόμιζα πὼς εἶχα ξοφλήσει.

— Τώρα δῶστε στὸν κ. ἐπιθεωρητὴ τὸ βιβλίο τῆς ὕλης νὰ ὑπογράψῃ, μοῦ λέει ὁ διευθυντής.

— Τὸ βιβλίο τῆς ὕλης;

Ἔτρεξα ὁλοπρόθυμη στὸ ἐρμάρι. Ψέματα... Τὸ εἶχα ἐπάνω... Ὄχι! Στὴ σάκκα... Μὰ ποῦ μποροῦσε νἄναι ἐπιτέλους τὸ περίφημο αὐτὸ βιβλίο; Ἄρχισα ν' ἀνησυχῶ. Σιγὰ - σιγὰ ἡ ἀνησυχία γίνηκε ταραχή. Κι' ἡ ταραχὴ ἀπελπισία... «Τὸ βιβλίο! τὸ βιβλίο!» Πήγαινα νὰ τρελλαθῶ. Ἔψαξα σὰ χαζὴ στὰ ἴδια καὶ στὰ ἴδια. Κι' ὁ κ. Ἐπιθεωρητὴς ν' ἀνυπομονῇ...

— Μήπως τὸ ξέχασες σπίτι; λέει ὁ διευθυντής.

Σὲ σπίτι; Δὲν πιστεύω. Ὡστόσο μὲ στέλνουν νὰ κοιτάξω Τρέχω, κετῶ. Φτάνω λαχανιασμένη. Τὸ βιβλίο ἦταν ἐκεῖ. Ὅμως, Θέ μου σὲ τί χάλια. Ὅταν τ' ἀντίκρυσα μοῦρθε νὰ ξεριζώσω τρίχα τρίχα τὰ μαλλιά μου. Χωμένο πίσω στὴ θερμάστρα, ἀνοιγμένο ἀνάποδα μὲ τὶς σελίδες τσαλακωμένες καὶ μισόσκιστες. Τοῦ Πίπη κατόρθωμα ἦταν τοῦτο. Τὸν γύρεψα σ' ὅλο τὸ σπίτι, ἀγριεμένη. Εὐτυχῶς γιὰ κεῖνον δὲν τὸν βρῆκα. Ἔπειτα, κάθησα δίπλα στὸ θῦμα κι' ἄρχισα τὸ μοιρολόγι. Ἐνοιωθα πὼς ποτέ μου δὲ θὰ μποροῦσα νὰ ξαναφανῶ στὸ σχολεῖο. Ὅλα γιὰ μένα εἶχαν τελειώσει. Τὸ βιβλίο, τὸ βιβλίο ποὺ μοῦ ἐμπιστεύθηκαν... Καὶ τὰ δάκρυα νὰ τρέχουν ποτάμι. Κι' ἀπέραντη μαυρίλα στὴν καρδιά.

— Πᾶψε! Θὰ σοῦ τ' ἀντιγράψω ὁλόκληρο ἀπόψε τὴ νύχτα... μοῦλεγε ἡ μαννούλα μου.

— Μὰ δὲ θἄναι τὸ ἴδιο.

Καὶ δός του καινούργια, ἀτέλειωτα κλάμματα.

Ἀρρώστησα. Ἔμεινα δυὸ ἑβδομάδες στὸ κρεββάτι. Κι' ὅσο θυμόμουν τὸ σχολειό, εὐχόμουν νὰ μὴ ξανασηκωθῶ ποτέ. Ὅμως ὅλα ἔχουν ἕνα τέλος.

Κάποια μέρα χρειάστηκε νὰ ξαναπάρω τὸ γνωστό μου δρόμο.

Γιὰ τὸ βιβλίο δὲ μοῦ μίλησε ποτὲ κανείς. Οὔτε καὶ γὼ μπόρεσα νὰ ρωτήσω. Ἔμαθα ἀόριστα πὼς εἶχαν ὅλα βολευτῆ. Τόσο μόνο. Ὅμως ἡ θύμηση μοῦ ἔμενε καυτερὴ γιὰ καιρό. Καὶ μοῦ ξαναγυρνᾶ πάντα τὴν ἴδια ἐποχή. Κεῖνο ποὺ κάπως μὲ παρηγορεῖ εἶναι τὸ ὅτι μὲ ὠφέλησε κάπως τὸ πάθημα. Ἀπὸ τότε, λένε στὸ σπίτι ἔγινα τακτικὴ καὶ προσεκτική. Ἀκριβοπληρωμένο κέρδος βέβαια, μὰ κέρδος πάντα. Καλύτερα δηλαδὴ ἀπ' τὸ τίποτε.

Τελευταίως ἀντίκρυσα τὸν παλιό μου διευθυντή.

— Θυμᾶσαι ποὺ χρηματίσαμε καὶ κάποτε συνάδελφοι; μοῦπε χαμογελῶντας.

Κοκκίνησα ἴσα μὲ τ' αὐτιά. Καὶ τί παράξενο! Δίπλα στὴ μεγάλη παλιά μου λύπη, φύτρωσε ξαφνικὰ μιὰ δεύτερη μικρούλα. Συλλογίστηκα γιὰ πρώτη φορὰ ὅτι δὲν εἶχα προφθάσει κἀν νὰ τελειώσω τὴ λαχταριστὴ ἑβδομάδα! Κι' ἀλήθεια, ἔλειπαν τρεῖς μέρες. Ἔνοιωσα ἕνα θυμό! Τί θὰ τοῦ κόστιζε δηλαδὴ τοῦ κ. ἐπιθεωρητὴ νὰ ἐρχόταν τὴν τελευταία;

Νινέττα
Α' Βραβεῖον—Μεγάλη Τάξις

(*) Στὴν Τουρκία ἔχει καθιερωθεῖ ἡ «Ἑβδομάδα τοῦ Παιδιοῦ». Ἀρχίζει στὶς 23 τοῦ Ἀπρίλη καὶ σ' ὅλο τὸ διάστημά της τὰ παιδιὰ κυβερνᾶνε ἀπὸ τὰ σχολεῖα τους ὡς τὸ κράτος. Δάσκαλοι, διευθυντές, νομάρχης, δήμαρχος, ἀρχιαστυνόμος, γιὰ μιὰ ἑβδομάδα εἶνα, παιδιά.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 20 Ἀπριλίου 1938

Ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τοῦ Μπάρι τῆς Ἰταλίας, συνεργαζόμενος μὲ τὴ «Διάπλασι», διοργάνωσε διεεβδομαδιαῖες εἰδικὲς ἐκπομπὲς γιὰ τὰ Ἑλληνόπουλα, τόσο τοῦ Ἐσωτερικοῦ ὅσο καὶ τῶν ἑλληνικῶν παροικιῶν τοῦ Ἐξωτερικοῦ ὡς ἑξῆς: Κάθε Σάββατο, ὥρα (Ἀθηνῶν) 9 ἕως 9, 20′ μ. μ. πρόγραμμα γιὰ μικρότερα παιδιά. Καὶ κάθε Πέμπτη, τὴν ἴδια ὥρα (9 ἕως 9. 20′) πρόγραμμα γιὰ μεγαλύτερα παιδιά. Γίνονται καὶ παντοῖοι παιδικοὶ διαγωνισμοί.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ! Σ' ὅλα τἀγαπημένα μου παιδιὰ στέλνω τὶς μητρικές μου εὐχὲς γιὰ τὸ Πάσχα. Καὶ τοῦ χρόνου μὲ ὑγεία, προκοπή, χαρὰ κι' εὐτυχία. Ὁ Χριστὸς ποὺ ἀναστήθηκε νὰ σᾶς φυλάῃ καὶ νὰ σᾶς φωτίζῃ πάντα στὸ καλό.

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΔΗΛΩΣΗ
ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς φετεινὲς δημοσιεύουνται σὲ κάθε φυλλάδιο καὶ Ἀσκήσεις ποὺ εἶχαν μείνει ἀπὸ Συλλογὲς σταλμένες πέρυσι, δηλαδὴ πρὶν προκηρυχθῇ ὁ διαγωνισμὸς γιὰ τὶς Ἀσκήσεις τοῦ 1938, ὅταν μποροῦσε καθένας νὰ στέλνῃ ὅπως κι' ὅποτε θέλει. Δηλώνω λοιπὸν πὼς οἱ περισσοὶ αὐτοὶ συνθέτες, ποὺ ἔλαβαν ἤδη μέρος στὸν Διαγωνισμὸ τοῦ 1937, δὲν θὰ λάβουν καὶ στὸν ἐφετεινό, *παρὰ μόνον ἂν στείλουν καὶ νέα Συλλογή*, σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους τῆς προκηρύξης, *ὡς τὸ τέλος Μαΐου*. Τότε, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς Ἀσκήσεις ποὺ θὰ τοὺς δημοσιευθοῦν ἀπὸ τὴ νέα Συλλογή, κατὰ τὸ διάστημα τῆς Β' Ἐξαμηνίας, *θὰ τοὺς λογαριασθοῦν* κι' ἐκεῖνες ποὺ τοὺς δημοσιεύθηκαν ἤδη ἀπὸ τὴν παλιά. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ νέα Συλλογὴ θὰ εἶναι μόνο γιὰ τὴ Β' Ἐξαμηνία, μπορεῖ νὰ ἔχῃ καὶ λιγώτερες Ἀσκήσεις, δηλαδὴ καμμιὰ δωδεκαριά. Ὑποθέτω πὼς ὡς τὸ τέλος Μαΐου οἱ παλιοὶ συνθέτες προφθάνουν νὰ κάμουν μιὰ τόσο μικρὴ Συλλογή, γιὰ νὰ μὴν πάνε χαμένες οἱ Ἀσκήσεις ποὺ τοὺς δημοσιεύθηκαν. Ἐπίσης, καὶ ὅσοι δὲν ἔστειλαν φέτος καθόλου, μποροῦν νὰ στείλουν τώρα μιὰ μικρὴ ἢ καὶ μεγάλη Συλλογή. Θυμίζω πὼς κάθε Ἀσκηση πρέπει νἄχῃ ἀντίκρυ τὴ λύση της, καὶ πὼς εἶναι ἀπαραίτητο νὰ σημειώνεται, μαζὶ μὲ τὄνομα καὶ τὸ ψευδώνυμο (ὅταν ὑπάρχῃ) καὶ *ἡ ἡλικία*.

Στυλιανὴ Κ. Ζαχαριουδάκη, πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτο σου γράμμα, ὅπου μοῦ διηγεῖσαι μὲ χάρη πὼς ἔγινες συνδρομήτρια. Τώρα πρέπει νἀγοράσῃς καὶ τὸν Ὁδηγὸ (δρ. 6), γιὰ νὰ ἰδῇς πὼς θὰ κάμῃς γιὰ ν' ἀλληλογραφῇς μαζί μου, ποὺ εἶναι καὶ δική μου ἐπιθυμία, καὶ γενικὰ νὰ λαβαίνῃς μέρος στὴν κίνηση — Διαγωνισμούς, Σελίδα Συνεργασίας κτ'.

Δὲν πειράζει, *Χιονοθύελλα*, νὰ μοῦ γράψῃς μόνο ὅταν σοῦ τὸ ἐπιτρέπουν τὰ μαθήματα. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα. Ἔστειλα τὰ φυλλάδια ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου στὸ νέο μου φίλο, ποὺ ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃ κι' ὁ ἴδιος. Ἐπίσης σοῦ ἔστειλα τοὺς δυὸ τόμους ποὺ ἀγόρασες μὲ τὸ προνόμιό σου, γιὰ νἄχῃς νὰ διαβάζῃς τὰ καλοκαίρι.

Καὶ τὸ δικό σου πρῶτο γράμμα, *Μόνα Λίζα*, μοῦ ἄρεσε κι' ἐλπίζω νὰ ἐξακολουθήσῃς. Σοῦ ἐνέκρινα, καθὼς θὰ εἴδες τὸ ψευδώνυμο, καὶ σοῦ ἔστειλα λυσόχαρτο γιὰ νὰ λάβῃς μέρος στὸ Διαγωνισμό. Νὰ λοιπὸν ποὺ ἔγινε ἡ παλιά σου ἐπιθυμία καὶ τώρα εἶσαι πάνοπλη Διαπλασοπούλα. Ἐμπρός!

Βίκτωρ Οὐγκώ, σοῦ ἐνέκρινα, καθὼς θὰ εἴδες, καὶ τὸ ἄλλο ψευδώνυμο, ἀλλὰ ὄχι μόνο μὲ τὸ ἀρχικό κι' ἀποσιωπητικά, γιατὶ ἔτσι δὲν θὰ ἔμοιαζε μὲ ψευδώνυμο. Ἦταν καιρός, ἀφοῦ εἶσαι συνδρομητὴς τέσσερα χρόνια. Ἀπὸ τὸ Μπάρι μοῦ ἔγραφαν πὼς τὸ Βιβλίο ἐστάλη σ' ὅλους τοὺς δικαιούχους, δὲν ξέρω ὅμως γιατὶ δὲν τό ἔλαβαν ἀκόμα ὅλοι.

Εἶδες, *Βασίλισσα τοῦ Βορρᾶ*, ποὺ δὲν ἔπρεπε νἀνυπομονήσῃς; Ἀργώ, βλέπεις, κάποτε μὰ δὲν ξενῶ ποτέ. Δυποῦμαι γι' αὐτὰ ποὺ σοῦ εἶπε ἡ καθηγήτριά σου καὶ σ' ἔκαμε νὰ χάσῃς τὸ ζῆλο σου γιὰ τὶς ἐκθέσεις. Ἔπρεπε νὰ τῆς ἀπαντήσῃς πὼς διαβάζεις Διάπλασι, κι' ὅποιος διαβάζει Διάπλασι, μαθαίνει νὰ γράφῃ δημοτικὴ μὲ ὡραῖες φράσεις,χωρίς νἄχῃ ἀνάγκη ν' ἀντιγράφῃ ἢ νὰ βάζῃ ἄλλον νὰ τοῦ κάνῃ τὴν ἔκθεσή του. Σ' εὐχαριστεῖ κι' ὁ κ. Φαίδων γιὰ τὰ καλὰ λόγια.

Τὸ καταλαβαίνω, *Κική Α. Βασιλάκου*: ὅταν ἀγόραζες τὸν τόμο μου τελειωμένο, δὲν εἶχες τὴ χαρὰ ποὺ ἔχεις τώρα, ὅταν λαβαίνῃς καθ' ἑβδομάδα τὸ φυλλάδιο, οὔτε τὴν ἀγωνία νὰ παρακολουθῇς τὰ μυθιστορήματα—μιὰ ἀγωνία ποὺ εἶναι τόσο ἠδονική. Ἀλλὰ τὸ κυριώτερο εἶναι ποὺ τώρα μπορεῖς νὰ λαβαίνῃς μέρος καὶ στὴν κίνηση ἐνῶ τότε δὲν μποροῦσες. Πρέπει λοιπὸν νὰ εὐγνωμονῇς τὴν καλὴ μας Ἀγγέλα ποὺ σ' ἔκαμε Διαπλασοπούλα. Ναί, νὰ «κλέβῃς» λίγη ὥρα γιὰ νὰ μοῦ γράψῃς κάπου κάπου—εἶναι ἡ μόνη «κλοπή» ποὺ ἐπιτρέπεται. Ἀλλὰ νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο, εἶναι ἀπαραίτητο. Τὸ γράμμα σου ὡραιότατο, μπράβο!

Σιγὰ-σιγὰ προοδεύει κανένας, *Τόμπολα*. Στὸν πρῶτο Διαγωνισμὸ πῆρες Ἔβδομο Μγεία, στὸ δεύτερο Γ' Ἔπαινο, στὸν τρίτο, στὸν τέταρτο, μπορεῖ νὰ πάρῃς καὶ Βραβεῖο. Πολὺ καλοί οἱ βαθμοί σου, εὖγε. Ἀλλὰ τοὺς δυὸ Γρίφους ποὺ μοῦ ἔστειλες τί νὰ τοὺς κάμω; Δὲν ξέρεις πὼς δὲν δέχουμαι παρὰ μόνο Συλλογὲς ἀπὸ πολλὲς Ἀσκήσεις; Διάβασε καὶ τὴ σημερινή μου Δήλωση.

Πραγματικῶς, *Λεῦλά*, σοῦ δημοσίευσα καὶ μερικὲς περσινὲς Ἀσκήσεις μὲ τὸ παλιό σου ψευδώνυμο, ἐπειδὴ ὅμως ἔστειλες καὶ νέα συλλογή, θὰ σοῦ τὶς λογαριάσω μ' αὐτὲς ποὺ σοῦ δημοσιεύθ τώρα μὲ τὸ νέο. Ἡ γελοιογραφίες αὐτὲς δὲν μποροῦν νὰ δημοσιευθοῦν, γιατὶ ἔχουν ἐπάνω γραμμένα λόγια. Μὴ μοῦ στέλνετε τέτοιες. Διάβασα καὶ τὸ ἄλλο σου γράμμα «μὲ προσοχή» καὶ συμμερίζομαι ὅσα γράφεις γιὰ τὴ *Μεγάλη Ἑλλάδα*. Ἀλλὰ τί Δεύκωμα ἔλαβες ἀπὸ τὸ Μπάρι, καὶ τί Ὕμνους ζητᾷς; Δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω. Σ' ὅλ' αὐτὰ ποὺ σκοπεύεις νὰ κάμῃς σοῦ εὔχομαι κἀθ' ἑπτυχία.

Λευκὴ Καμέλια, ἄν, ἀντὶ νἀρχίσω τὴν ἀπάντησή μου ἔτσι, μὲ τὸ ψευδώνυμό σου στὴν ἀρχή, μαζὶ μὲ ἄλλα μου λόγια, τὴν ἄρχιζα ἔτσι:

«Λευκὴ Καμέλια,

ἄν, ἀντὶ νἀρχίσω κλπ.—Τότε, τὸ *Λευκὴ Καμέλια* θἀποτελοῦσε «στίχο χωριστό». Ἐπίσης, ἄν γιὰ τὶς ἀξιέπαινες ἐνέργειες ποὺ κάνεις γιὰ τὴ διάδοσή μου, σοῦ ἀπαντοῦσα ἐδῶ ἔτσι:

Εὐχαριστῶ πολύ!

τὸ «εὐχαριστῶ πολὺ» θὰ ἦταν «χωριστὸς στίχος. Κατάλαβες τώρα τί ὀνομάζεται «χωριστὸς στίχος» στὶς Μικρὲς Ἀγγελίες; —Τὸ μελάνι σου πολὺ καλό.

Περίεργο μοῦ φαίνεται, *Γλυκογέλαστη*: δὲν εἶδες πὼς ὅσοι θἀνανέωναν τὴν συνδρομή τους ὡς τὴν 31 Δεκεμβρίου, θὰ λάβαιναν γιὰ δῶρο αὐτὸ τὸ «γαλάζιο βιβλίο» ποὺ ἔβγαλε ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τοῦ Μπάρι μὲ τὶς «Ἑλληνικὲς Μεταδόσεις»; Καὶ οὐ ἀνανέωσες ἐντὸς τῆς προθεσμίας ἔστειλα λοιπὸν τὴ διεύθυνσή σου στὸ Μπάρι, καὶ νά, ποὺ τὸ ἔλαβες. Καταλαβες τώρα; Εἶδα, ἄν καὶ λιγάκι ἀργά, καὶ τί ὡραῖα ποὺ πέρασες τὰ Καρναβάλια, σὲ πόσα σπίτια πῆγες μασκαρεμένη ὡς Νύχτα, ὡς Βενετσιάνα κτλ. Καὶ τοῦ χρόνου!

Φαντάζομαι τὴ χαρά σου, *Ἄπτερε Νίκη*, ποὺ εἶδες τὸ κομμάτι σου δημοσιευμένο, ἐνῶ περίμενες νὰ τὸ ἰδῇς στὶς ἀπορρίψεις. Σὲ συγχαίρω καὶ γιὰ τὴν ὡραία ἔκθεσή ποὺ ἔκαμες στὸ σχολεῖο. Περιμένω τώρα γράμμα σου ἀπὸ τὸ ἀγαπημένο νησάκι ὅπου πέρασες—καὶ θαυμάσια, φαντάζουμαι—τὸ Πάσχα.

Μόρτα Φλόρη, αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις στὸ ὡραῖο σου γράμμα γιὰ τὴν ἀγάπη ποὺ σοῦ ἐμπνέουν τὰ μικρὰ παιδιά, μοῦ θύμισαν ἕνα θαυμάσιο λόγο τοῦ *Ὄσκαρ* Οὐάϊλντ. Ἄκουσέ τον· μπορεῖ νὰ τὸν θυμηθῇς ἀργότερα ὅταν ἡ ἀγάπη σου στὰ παιδιὰ θὰ μεγαλώσῃ ἀκόμα καὶ θὰ πάρῃ καὶ μιὰ αὐλάβεια ποὺ τὴν αἰσθάνουνται οἱ λεπτὲς κι' εὐαίσθητες ψυχές: «Τὸ σῶμα τοῦ Παιδιοῦ—λέει ὁ Οὐάϊλντ—εἶναι σὰν τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου». Τόσο δηλαδὴ ἱερό πρᾶγμα, καὶ τόσο ἁγνὸς πρέπει νἄναι κανένας γιὰ νἀγκαλιάζῃ καὶ νὰ φιλῇ, χωρὶς νὰ τὸ βεβηλώνῃ, ἕνα μικρὸ παιδί—νὰ ὁπως τώρα ἐσύ. Συνηθισμένα κι' ἀσήμαντα αὐτὰ τὰ τυπογραφικὰ λάθη. Τὸ σπουδαιότερο εἶναι ποὺ ὁ *Ἀρτανὶὰν* ἀναφέρεται στ' Ἀποτελέσματα τῶν Λεύκων Δέξεων δυὸ φορές. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πὼς ἔγινε αὐτό.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Βίκτωρ Οὐγκώ, *ἀ. (...)*, *Μυστηριώδης, ἀ. (;)*.

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Ψεύτικο Γέλιο, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Δάφνην τοῦ Κήπου* (ἐλπίζω νὰ ἔγινε καλὰ ἡ θεία κι' ἡ χαρὰ νὰ ξαναγύρισε*) *Ἀσχαγὸν Νερέϋφους* (δὲν θὰ ἐσημειώνες στὴν ἀπάντηση καὶ τὴν ἡλικία σου, καὶ ὅσοι δὲν σημειώνουν ἡλικία πᾶνε στὴ Μεγάλη Τάξη, γιατὶ ποῦ μπορῶ ἐγὼ νὰ ξέρω ἢ νὰ θυμοῦμαι; οἱ εἰκόνες πολὺ νόστιμες, ὄχι ὅμως πολὺ τεχνικὰ ἀντιγραμμένες· ὁπωσδήποτε, μπορεῖ νὰ χρησιμοποιήσω καμμιά·) *Χαλκιδεικιώτισσαν* (εὖ-

χαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ γεννᾶτο ξεσπάθωμα. τέσσαρις νέες φίλας, καὶ μάλιστα ἐνθουσιασμένες μαζί μου, δὲν εἶναι λίγο· κι' ὁ κ. Ξ. ἔλαβε τὸ γράμμα σου, καὶ θὰ σοῦ ἀπαντήσῃ ὅταν κατορθώσῃ νὰ λάβῃ τὶς πληροφορίας ποὺ ζητεῖς· ***Μυρτὼ*** (καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ τὸ ἐνέκρινα καὶ μοῦ ἀρέσει πολύ· ἔννοεῖται πὼς ἡ τυχὼν ἀπόρριψη τῶν κομματιῶν σου δὲν πρέπει νὰ σὲ ἀποθαρρύνῃ· θὰ ἐπιμείνῃς, ὥς νὰ σοῦ δημοσιευθῇ «καὶ κάποιο μὲ Α»...) ***Νηρηΐδα*** (δὲν φταίω,ἐσὺ θὰ εἶχες ξεχάσῃ νὰ σημειώσῃς καὶ τὸ ψευδώνυμό σου, κι' ἐνόμισα πὼς τὸ ἔκαμες ξεπίτηδες· γιὰ νὰ σοῦ ἀπαντήσω μὲ τὸνομά σου· μὴ φοβᾶσαι καὶ δὲν σὲ καταλαβαίνουν ἀπ' αὐτό· σὲ κάθε φυλλάδιο ὑπάρχουν ἀπαντήσεις μου καὶ μὲ ὀνόματα· περιμένω·) ***Ὀρεσιβίαν*** (πολὺ καλή ἡ Μαγικὴ Εἰκόνα σου καὶ θὰ δημοσιευθῇ· στὸν Διαγωνισμὸ Λευκῶν Λέξεων πῆρες καὶ σὺ 10 Εὔσημα ὅπως ὅλοι τοῦ Γ' Ἐπαίνου· αὐτὸ σημαίνει τὸ «ἀπὸ [10Ε] εἰς ἑκατον»· μήπως; τώρα, δὲν ξέρεις τί εἶναι τὰ Εὔσημα; μὰ πῶς γίνεται ἀφοῦ διάβασες τὸν Ὁδηγό; τί λέει τὸ Ε' Κεφάλαιο;) ***Μαγεμένο Ρόδο*** (ναί, νὰ προτρέψῃς τὶς Διαπλασοπούλες τοῦ σχολείου σου νὰ ἱδρύσετε ἕνα Σύλλογο Διαπλασιακό· πολλὰ θὰ μπορούσατε νὰ κάμετε· χαίρω ποὺ δὲν σὲ ἀπογοήτευσα ἡ ἀπόρριψη τῶν κομματιῶν· θὰ διαβάσω τὸ νέο μὲ τὴ σειρά του καὶ θὰ σοῦ πῶ·) ***Εὔφην Φίλυρα*** (ἔπρεπε νὰ τὸ στείλῃς νωρίτερα, γιὰ νὰ πρόφταινε νὰ δημοσιευθῇ σ' αὐτὸ τὸ φυλλάδιο· περιμένω καὶ τὸ μεγάλο ἀνοιξιάτικο γράμμα·) ***Τσούκνίδαν*** (ἔκαμες πολὺ καλά· θὰ εἶδες τὴν ἔγκρίση τοῦ ψευδωνύμου σου· σοῦ ἔστειλα καὶ τὸν Ὁδηγό ὅπου θὰ ἰδῇς ὅλους τοὺς ὅρους τῆς συμμετοχῆς στὴν κίνησή μου· ἄλλα νὰ διαβάσῃς καὶ τὸ συμπλήρωμά του, ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ πρῶτο ἐφετεινὸ φυλλάδιο, γιατὶ μερικοὶ ὅροι ἔχουν καταργηθεῖ· ***Μαρίαν Χρ. Πάλλιου*** (σοῦ ἔστειλα τὸ 19ο φυλλάδιο· εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια καὶ χαιρετισμοὺς στὴ μαμμὰ τὴν παλιά μου φίλη· βέβαια πρέπει νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο· τὸ βιβλίο τοῦ Μπάρι θὰ τὸ λάβῃς γρήγορα·) ***Ραμνουσίαν Ἀρτέμιδα*** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα· περιμένω νὰ μοῦ γράψῃ κι' ἡ νέα μου φίλη·) ***Καστταλν Μπλοὺντ*** (θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση·) ***Ω. Ω.*** (σύμφωνοι, θὰ εἶδες·) ***Φοίβην, Ἀγκάθι, Σαρπηδόνα.***

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 15 Ἀπριλίου θὰ παντήσω ὅτ' ἐρχόμενα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 28ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 23 Ἰουνίου.

266. Λεξίγριφος

Τὸ πρῶτο μου ἄρθρο ἀρσενικό,
Γίνεται σὲ πληγὲς τὸ δεύτερό μου,
Κι' ἕνα γνωστὸ ναρκωτικό,
Χρήσιμο κάποτε τὸ σύγολό μου.

Λοχαγὸς Ριχτόφεν

267. Συλλαβόγριφος

Μιὰ νότα τῆς βυζαντινῆς
Καὶ τοῦ προσώπου μέλος . . .
Νά, ὡραῖο βασιλόπουλο
Ποῦ ἄδοξο εἶχε τέλος.

Ὀρεινὸς Κερκύρας

268. Στοιχειόγριφος

Στὰ σχήματα ὄχι, μὰ στὰ ὄργανα
Τὰ γεωμετρικὰ νὰ μὲ ζητήσῃς.
Τώρα, ἕνα γράμμα ἂν τοῦ βάλῃς στὴν [ἀρχή,
Χωρὶς ἄλλο κανένα νὰ τοῦ σβύσῃς,
Μπροστά σου ὅποιον ἄνθρωπο θὰ φέρῃ,
Ποὺ εὐγνωμοσύνη τί θὰ πῇ δὲν ξέρει.

Ἀγκάθι

269. Μεταγραμματισμὸς

Ὅποιος ξέρει ὃς μᾶς τὸ πῇ
Χωρὶς νάζια ἢ χωρατά:
Πῶς παγώνει μὲ τὸ Πί,
Καὶ πῶς λυώνει μὲ τὸ Τά;

Λαμαρτίνος

270. Πυραμὶς

*
* * *
* * * * *
* * * * * * *
* * * * * * * * *

Ὁριζοντίως ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειράν: φωνῆεν, σύνδεσμος, χρῶμα, ποταμὸς τῆς Γαλλίας, χερσόνησος τῆς Ἀσίας. Οἱ σταυροὶ καθέτως τιτάν, ὄρος καὶ βιβλίον.

Ἀνθισμένη Γαζία

271. Κρυπτογραφικὸν

1234567 = Πρόδρομος τοῦ 21.
243 = Γλυκύ.
3654 = Ὁπωροφόρον.
432567 = Αἰρετικός.
52367 = Ἐπίθετον.
6157 = Ἑρπετόν.
723345 = Πόλις.

Μικροῦλα Τραλαλὰ

272. Ἐπιγραφὴ

Δ Ι Σ Υ Σ Κ Γ Ω Ο
Κ Α Ν Η Ε Ι Κ Α Γ
Ι Ο Ν Α Ε Ρ Ι Λ Ω

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Πεντάμορφη

273. Διπλὸ Κεφάλι

Εἰς τὰς κάτωθι λέξεις νὰ προστεθῇ ἀπὸ ἓν γράμμα ὡς νέα κεφαλή, καὶ νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις τῶν ὁποίων τὰ ἀρχικὰ νὰ σχηματίζουν Ἀπόστολον:

ἥλιον, δεσμά, ἕρπω, ὁδός, βόλος, ἀπών.

Πόλις τῶν Ὀνείρων

274—278. Ὁμοιόμορφα Φωνηεντόλιπα ΔΝ

1, Πόλις· 2, Κράτος· 3, Πτηνόν· 4, Μήτηρ ἡμιθέου· 5, Τιτανίς.

(Πᾶσαι αἱ λέξεις ἔχουν ἀπὸ τρία φωνήεντα).

Κεραμίδιος Γάτος

279. Γρῖφος

```
      o          T
  o       o    T     T
    ἦρ      ἐμὸς  +   φ' ὁρᾷς
  o       o    T     T
      o          T
```

Κατάσκοπος 33

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 6.

64. Χαμαιλέων (χαμαί, λέων). — 65. Ἰκόνιον-Ἰόνιον. — 66. Σόλ, μί, ὁ-λοιμός. — 67.

Ι Ο Σ	68. ΝΕΙΛΟΣ
Ι Ρ Ι Σ	(εἷς, ἰνίον, λίνος, ὅλος, σίελος). — 69—73.
Ι Ν Λ Ο Σ	Τὸ πτέρωτὸν
Ι Κ Α Ρ Ο Σ	εἶναι τὸ Ω: Ὠρα, ΡΩμη, λέ-
Ι Ω Α Ν Ν Η Σ	ΩΝ, ἸέρΩν,
Ι Ο Ρ Δ Α Ν Η Σ	ΣαπφΩ. — 74—75.1. Ὕδρα, δρᾷ, ὁρᾷ, ὅρα,
Ι Σ Ο Κ Ρ Α Τ Η Σ	Ἥρα, Θήρα. — 2. Νῆσος, νόσος, νότος,
Ι Σ Η Μ Ε Ρ Ι Ν Ο Σ	πότος, πόλος, πόλις. — 76. ΗΕ-ΑΑ =
	Μηδὲν ἄγαν (Ἠλιαία, Ἐλαία, Αὐλή, Ἁλιεία) 77. Χεὶρ χεῖρα νίπτει. — 78.

Νενίκηκά σε, Σολομών! (ν, ἐν οἶκοι κα, σὲ σὸλ ὠμόν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΗ'—339]

Γιὰ τὴν ἑορτή σας, Πανζουρλισμέ, Κόκκινε Παλιάτσε, Ὑποπλοίαρχε Κρίστιαν, σᾶς στέλλω χίλιες εὐχές. ***Κοσμοκράτωρ***

[ΑΗ'—340]

Ἐμέλ, Βέρθερε, Ἀζιαντέ, Τρισκατάρατε, Λεῦλά, Κοράκι, Νερμίν, καλὸ Πάσχα.

Νινέττα

[ΑΗ'—341]

Μόννα Βάννα, Ἀφρικάνα, χίλια εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα καὶ ἰδίως γιὰ τὴν «Cousin Nicole», Ἦταν τέλεια.

Νινέττα

[ΑΗ'—342]

Εὔχομαι τὸ Πάσχα νὰ περάσουν μὲ χαρὰ οἱ καλοί μου φίλοι: Πόλις τῶν Ὀνείρων, Σαρπηδών, Στέλλα Βιολάντη, Βέρθερος, Μεγάλη Ἰδέα, Γελασίνα, Ναπολιτάνα, Ντέντεκτιβ-Φάντασμα, Ναύαρχος Νέλσων.

Γλυκογέλαστη

[ΑΗ'—343]

Στὰ μεγάλα Διαπλασοπουλα·ες μιὰ χάρη: Νὰ μοῦ στείλουν ἕνα τετραδιάκι ἢ ἕνα τοπεῖο γιὰ θύμηση τῆς διαβατάρικης Διαπλασιακῆς μας ζωῆς. Δίσις: Ἀννούλαν Κοέν, Δημητριάδος 72, Βόλον, διά:

Γλυκογέλαστη

[ΑΗ'—344]

Ἰόνιον Πέλαγος, γιατὶ δὲν ἀνταποδίδεις Μ. Μυστικά; ***Λευκὴ Καμέλια***

[ΑΗ'—345]

Σίνα, κρίμα τὰ περιφρονητικὰ γιὰ τὶς ἀποκαλύψεις λόγια σου. ***Τόμπολα***

[ΑΗ'—346]

Ἀζιαντέ, Μουζελέν, Νερμίν, Πριγκίπισσα Οὐγκέτ, Κεριμάν, Νινέττα, Θλιμμένη Μελωδία, Στέλλα Βιολάντη, Χριστὸς Ἀνέστη. ***Λεῦλᾶ***

[ΑΗ'—347]

Στὴν Παιχνιδιάρα, Εὐάννα, Δένα Χάρη, Μεγάλη Ἑλλάδα καὶ τοὺς φίλους των εὔχομαι ἕνα χαρούμενο καὶ τρισευτυχισμένο Πάσχα. ***Λεῦλᾶ***

[ΑΗ'—348]

Ἀποκαλύψεις: Φρέντερικ Μάρς = Συριανὸς = Ροσολᾶτος, Θαλασσοκράτωρ = Σπηλιωτόπουλος, Μέφιστος = Ζησιμᾶτος, Δημήτρωφ = Ἀργυράκης, Λορελάϊ = Κολωκοτσᾶ, Ρόμπερ Τάϊλορ = Χάκας, Κατάσκοπος 33 = Παναγόπουλος, Ὑποπλοίαρχος Κρίστιαν = Κατσαμπῆς, Βερένικας = Βερώνης. — Μπαμπαοῦ, ἔρχασε μέλος; Γράψε (ΑΗ—78).

Κυρίαρχος Διαπλασόκοσμου

[ΑΗ'—349]

Διαπλασόπουλα, πρωτομπαίνοντας στὸν κύκλο σας, σᾶς χαιρετῶ καὶ ζητῶ τὴν φιλίαν σας. ***Ἐξερευνητὴς***

[ΑΗ'—350]

Σὲ ὅλα τὰ διαπλασόπουλα καὶ ἰδιαιτέρως στοὺς: Εὔθυμον Σημαιοφόρον, Βιολέτταν τῶν Ἄλπεων, Ἑλακνθίδα, Ζακυνθινούλαν, Φοίβην, Βασιλέα τοῦ Χιοῦμορ, Νησιώτικον Θρύλλον, Σφουγγαρᾶν, Ρὸζ-Λιζὸν καὶ Ντέτεκτιβ-Φάνταασμα εὐχόμεθα «Καλὸ Πάσχα».

Κυκλαμιὰ-Ξανθὸς Ναύαρχος

[ΑΗ'—351]

Εὐχαριστῶ θερμὰ ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα γιὰ τὶς εὐχές των στὴν γιορτή μου καὶ γιὰ τοὺς ψήφους των. ***Εὐάννα***

[ΑΗ'—352]

Δένα Χάρη μου, γλεντᾶς σπουδαῖα ἔ; Εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ τὸ ὑπέροχο δῶρο. ***Εὐάννα***

[ΑΗ'—353]

Λεῦλά μου, ἡ ψυχή σου εἶναι Twin-Sister τῆς δικῆς μου. ***Εὐάννα***